

Dragoslav Dedović

NARANDŽASTE PJESME

UNA MUSICA BRUTAL

Ležiš nag na krevetu.

Od alpskih zubaca
preko vinograda u dolini
kroz prozor se uvlači jara.
Jul je pun strasnih poljubaca,
a svijet je svirep u jedini.
Tiha muzika sa računara
stiže do zadnjeg moždanog režnja.
Omamljen narandžastim julom.
žudnju osjećaš svakim čulom
i tvoja čežnja,
ta zvjerolika slatkoća,
šapom sporom od pospanosti
razmaže suton po svodu.
I zbilja prsne kao opna
prezrelog voća.

Porinut u sjetu

zbog svega što nije bilo, a moglo je da bude.
Zaspiš, sanjaš veliku, slanu vodu.
Kojom ploviš noseći sa sobom sve usude
crnoljubavni ushit, zebnju, žal, zlatno kajanje,
sve osujećene strasti.

Iskrcaš se. Sretnoš rasnu brinetu.

Ne poznaješ je ali to u snu ne važi.

Ona ti šapuće na uvce: Bitango!
Kaži,
ošta ti tvoje trajanje

kad čak ni u ovoj luci
na kraju snovidnog svijeta
najdaljeg od tvog umornog kopna
nisi lud da sa noževima u ruci
ocrtaš granice mog tijela
krećući se ka meni, izlomljen harmonikom,
blažen, s užasnutim likom
kroz zavjese dima sred svratišta
spreman na sva zlodjela
spreman da ubiješ za ništa
spreman da umreš. Za tango.

DAN KOJEG NEMA NI U PROŠLOGODIŠNJEM KALENDARU

putovao sam dosta bio
dvaput u Zemunu jednom u Berlinu
Pariz Carih Lajpcig Tuzla Zagreb
šetnja obalom do Kotora
i to je uglavnom sve

dani na putu: varljive slike
pomiješani mirisi i šumovi
nedovoljno bistro upamćene boje
dok tamo gdje živim svi trenuci liče
jedni na druge

ali dan kada sam poželio
da odemo u konobu tamo gdje uliva se Težo
da ti dlanom prekrijem nadlanicu
(kroz vino u čaši krvari lisabonski sumrak
kao za sebe zrela mulatkinja pjevuši fado
počinjem da te volim i na jeziku koji ne razumijem)
taj dan – stvaran a izmišljen –
promijenio je sve

INAGDA-SOMETIMES-MANCHMAL

Ponekad budan sanjam da se moja zemlja
nije raspala u krvi. Da nisam otišao u kraljevstvo
buršikoznih žena. Ostario sam u svom jeziku sa
svojim curama, sa svakom imam po četnu djece.
Samo sam pisao i volio.

Majo nije u Finskoj, ni Samir u Australiji.

Jaska nije strefilo. Ni Jovicu. Ni Popa.

Svi smo na broju, okupljeni oko stola
na kojem lupkaju domine, a ljetni raspust
je pri kraju i naši sinovi se koškaju
oko lopte. Juga u finalu igra
produžetke sa Brazilom.

Lori me voli.

Iz one blatne zemlje ne vire
ljudske kosti već kineski kondomi.

Opet sam osnovao bend i sviram
pred masom ostarjelih rokera.

Udaram Cis-dur i ne mogu da
prestanem, ne mogu da se probudim.

NARANDŽASTO

put ka tebi vodio je kroz boje
hladno plavetnilo zimskoga neba
otrovnozeleni živica iza koje raste mrak
u meni su godovi šturo opisivali krugove
djetinstvo bješe bijelo
prvi zov muškosti crven
poljupci modrice
svakog proljeća
čudio sam se voćnjacima kada probegaraju
činilo se da poručuju: ovo je nježna zemlja
tražio sam te: žutozelene oči & garavu kosu
ali kada sam te našao bilo je neočekivano ljeto
na tvojoj smeđoj koži lovio sam jezikom
prozirne kristale soli
(ne sjećam se već prizivam tvoje užareno biće
sklopim oči na suncu pa vidim ognjeno nebo)

poželio sam da te obučem u odoru tibetskih monaha
i da ti polako polako rasplicem pojas
poželio sam da ti popijem žumance iz pupka

put ka tebi vodio je kroz boje
jarkožuto kao podne
crnocrveno kao krv što se na kamenu puši
boja između njih budi glad a zrači radost:
narandžasto, boja prvog izbezumljivanja mene u tebi

FOTOGRAFIJA IZ STUDENJAKA

Prvo sam te pustio da odeš drugom, a onda je
tvoje lice gorjelo u granatiranom stanu.
Bilo je to davno, u Bosni.
Ljudi su knjigama ložili bubnjare.
Fotografije bi planule brže –
svjedočanstava o sudbinskoj ljubavi
nekome jedva dovoljna da skuva čaj ili
posnu supu.

Ta vatra bi me iznutra žacnula
uglavnom kada bih zurio u pejzaž što juri
kraj prozora međunarodnog voza.
Pripisivao sam to lošim osobinama
mog horoskopskog znaka, ipak
potajno radostan: ako nije mrtav žal
možda je preživjelo i nešto naše.

Tako sam stigao u digitalno hiljaduljeće.
Sada me gledaš sa retro fotografije u fejsbuku
i srce mi ponovo zabrzava – da mi je dvadeset
opet bih izabrao tebe. Volio bih te bolje.
Ne bih ti dao da odeš.

ONA BERE VIŠNJE

u pomalo iznošenoj suknji i bosa
bere plodove i spušta ih
u korpu od pruća

gospođa Z. sa očima moje djevojke

sve oko nje mi je strano

seoski drum kojim je došla
na izlet u prirodu
sa mužem i djecom
sparušeni plastovi sijena
tamna streha kuće koja je
vidjela i bolje dane

dok smo u velikom gradu slušali Kleptona
ili novotalasne očajnike
ona je bila
magično jezgro mog svemira
tada joj nisam pisao pjesme
više sam volio usnama tražiti put
njenom kožom od potiljka do bedra
više sam volio da joj se zagledam u oči
i potonem u zelenkastu pomračinu

sada
1700 kilometara odavde
berući višnje pomisliće na mene
i ta misao će nas opet učiniti ljubavnicima:
u nekom drugom svijetu stvorenom za našu radost
ližem joj prste rumene od slatke krvi ploda
i pjevušim na uvce sve pjesme
koje nismo odslušali skupa

TAŠ: ČETA HERUVIMA

dok je čekam slušam mantru zrikavaca

doći će na štiklicama u ljetnoj haljini
sjesti kraj mene i zagledati se u isti
trag rumenila na zapadu

ako mi spusti glavu na rame
znaću da smo večeras ozareni
milošću opisanom u nekoj od
debelih svetih knjiga

svjetla s bulevara kroz suton stežu
zlatan gajtan oko naše klupe

poljupcem
pretvaramo se u
suštu supstancu ljeta

u nama se nadima plavičasto ozarje

gospod će od nas noćas umijesiti
četu heruvima

SATENSKE GAĆICE

varijacija na sevdalinku

iza ponoći zurim u izlog pun finog veša
satenskim gaćicama boje karmina
nedostaje tvoje tijelo da ih ispuni smislom
zamišljam kako ih nježno čupkam zubima a
ti se kikoćeš

šteta što nisam taj kraj kojeg noćas spavaš
šteta što si daleko i što nisi moja

da se opet rodim
bio bih dvorski krojač a ti perzijska princeza

sa tijelom skladnijim od svakog soneta i mačijom čudi
ili sin trgovca svilom iz tvog kraja
ne bih život protraćio na riječi
sa sjajem bih se došaptavao, njemu bih se povjeravao
dok sebe cijelog ne udjenem u saten

srce bi dobovalo pod jagodicama
sluteći tvoju kožu dok ulaziš u dućan

KROZ SVAKI NAREDNI ŽIVOT

Rodićeš se u Kralja Petra a ja kod Velikih stepenica
Mogu li da ti pipnem pletenicu – pitaću te u vrtiću.
Umijesićeš mi kolač od blata, na tvom dlanu
mutava materija oglašiće se mirisom marcipana.
Sa šest me ljubiš u obraz, sa šesnaest vodimo ljubav:
Kroz otvoren prozor vidi se šiljak Saborne crkve,
ljeti sa Save dopre vrisak izletničkog broda, naš
vreli dah, ulični žagor, evergrin iz prohujalog vijeka:
Obrati pažnju na posljednju stvar i sjećaješ se dugo

Pariz, Berlin, Hanoj i Havana
život nas vodi kroz gradove
po sinkopama tanga.

Bezdetni smo, jedno drugom roditelji & porod;
vraćamo se u naš kraj da obnovimo umornu ljubav.
Na kraju narednog života molimo se bogu ponavljanja
da nas smjesti u Veliku vrtešku i uključi program
vječnog vraćanja istog. Neka nas kao dva zvrka
zavrne kroz vrijeme – nas, plavičaste plamičke.

U strasnim rotacijama zujimo,
zujimo jedno oko drugog kroz
sve dimenzije, na svim nivoima.
Kroz svaki naredni život.

NAISUS BLUES

duž ulice ka stanici
pokraj pijačnih tezgi
kiša rastače kartonske kutije

kasno je za dodir

krugovi škiljavog svjetla
u njima plešu najlonske kese
nošene vjetrom sa Nišave

kasno je za dodir

koračaš kraj mene nijema i ubava
odlaziš u svoju varoš na jugu
putujem na sjever u neki od gradova

kasno je za dodir

krov nad peronom prokišnjava
podbuli kondukter cijepa karte
čađ iz auspuha vonja po dizelu

kasno je za dodir

čim se bol pretvori u zvuk
čućeš cijepanje smrznutog mesa
tako se raspliću naša bića

kasno je za dodir

volim te & volim te & volim te & volim te &

kasno je za dodir